

Proces-verbal de soluționare

**a contestațiilor formulate cu privire la proba de evaluarea a cunoștințelor fundamentale
și de specialitate, desfășurată în data de 10.07.2025**

Au fost depuse următoarele contestații:

- nr. 9538/11.07.2025 cu privire la întrebările 35 și 47 G3
- nr. 9550/11.07.2025 cu privire la întrebarea nr. 62 G6
- nr. 9551/11.07.2025 cu privire la întrebarea nr. 37 G4
- nr. 9552/11.07.2025 cu privire la întrebarea nr. 35 G5
- nr. 9553/11.07.2025 cu privire la întrebările 22 și 23 G1
- nr. 9554/11.07.2025 cu privire la întrebarea nr. 40 G4
- nr. 9555/11.07.2025 cu privire la întrebarea nr. 50 G6

Cu privire la întrebarea nr. 22 G1 (1 contestație)

Prin contestația formulată s-a solicitat acceptarea ca unic răspuns corect cel de la lit. e), nicio altă variantă de răspuns nefiind corectă.

În susținerea contestației, s-a invocat art. 1617 C. civ., text legal care, cu referire la condiția necesară pentru a opera compensația, vizând caracterul fungibil al bunurilor, nu folosește adverbul **numai**, tocmai pentru că alături de această categorie de bunuri dispoziția legală se referă și la sumele de bani. În alți termeni, răspunsul de la lit. b) este greșit, prin aceea că limitează categoria bunurilor apte a face obiectul compensației numai la cele fungibile.

Contestația este neîntemeiată. Art. 543 alin. (2) C. civ. definește bunurile fungibile ca fiind acelea care sunt determinabile după număr, măsură sau greutate, astfel încât pot fi înlocuite unele prin altele în executarea unei obligații. Față de definiția legală a bunurilor fungibile, rezultă că și sumele de bani fac parte din această categorie. În consecință, răspunsul din barem în sensul căruia compensația operează “numai dacă ambele datorii sunt certe, lichide și exigibile și au ca obiect bunuri fungibile de aceeași natură” este corect, enunțul, deși limitativ, în sensul că exclude bunurile care nu sunt fungibile, include și sumele de bani, fiind din acest punct de vedere concordant cu art. 1617 C. civ.

Cu privire la întrebarea nr. 23 G1 (1 contestație)

Prin contestație s-a solicitat validarea ca unic răspuns corect cel de la lit. e), întrucât niciunul dintre răspunsuri nu întrunește condițiile enunțate de textul legal.

În susținere, s-a menționat, în esență, că răspunsul de la lit. d), considerat în baremul afișat ca fiind cel corect, este incomplet. S-a arătat că, privitor la obligația de diligență a

gerantului, între sintagma “să se îngrijească de interesele geratului cu diligența unui bun proprietar” indicată ca reprezentând răspunsul corect și sintagma “...să se îngrijească de interesele gerantului cu diligența pe care un bun proprietar o depune în administrarea bunurilor sale”, menționată în cuprinsul art. 1334 C. civ., nu există identitate. În timp ce formularea din barem ar acredita ideea că răspunderea gerantului trebuie realizată, prin raportare la standardul abstract al unui bun proprietar, formularea din textul menționat trimite la o răspundere apreciată în concret, cu observarea diligenței pe care gerantul ar manifesta-o față de propriile bunuri. O astfel de distincție este operată de către legiuitor în cuprinsul art. 2018 C. civ. (indicat eronat în contestație ca fiind art. 2019 C. civ.), text care face diferența între diligența unui bun proprietar și aceea manifestată în propriile afaceri.

Contestația este neîntemeiată. Se impune constatarea că art. 1334 C. civ., cu privire la gestiunea de afaceri, nu operează o distincție, precum cea realizată în cuprinsul art. 2018 C. civ., între diligența unui bun proprietar și diligența manifestată în propriile afaceri. Cum obiectul celor două texte este diferit, reglementarea obligațiilor mandatarului față de mandant și, respectiv, a gerantului față de gerat, situația mandatarului nefiind identică cu aceea a gerantului, înțelesul sintagmei “să se îngrijească de interesele geratului cu diligența unui bun proprietar” nu trebuie stabilit prin raportare la un text de lege care nu este incident materiei gestiunii de afaceri. În contextul gestiunii de afaceri, această sintagmă trebuie să fie înțeleasă prin raportare la art. 1334 C. civ., semnificația acesteia fiind aceea de diligență pe care trebuie să o arate proprietarul în administrarea propriilor bunuri, oricare dintre formulări putând constitui un răspuns corect al întrebării contestate, orice analogie cu art. 2018 C. civ. nefiind justificată.

Cu privire la întrebarea nr. 37 G4 și nr. 50 G6 (2 contestații)

Prin contestația formulată s-a solicitat ca, pe lângă răspunsul considerat corect în baremul afișat, să fie validat și răspunsul de la lit. b), conform căruia are caracter preparatoriu și încheierea prin care se dispune conexarea cauzelor.

În susținerea contestațiilor, s-au invocat două lucrări de specialitate ale acelorași autori, dintre care doar una din bibliografia recomandată pentru pregătirea examenului de licență (G. Boroș, M. Stancu, Drept procesual civil, ed. a 6-a, revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2023), care ar susține punctul de vedere al contestatorilor, precum și analogia ce poate fi creată între amânarea soluționării cauzei, suspendarea acesteia și conexitate, toate acestea fiind măsuri vizând administrarea eficientă a procesului.

Contestațiile sunt neîntemeiate. Conexitatea se invocă pe cale de excepție, potrivit art. 139 alin. (2) C. proc. civ., iar soluționarea excepțiilor se realizează printr-o încheiere interlocutorie și nu preparatorie, cum neechivoc se pronunță art. 235 C. proc. civ. Deși finalitatea conexității este, într-adevăr, asigurarea unei bune judecăți, ea constituie și un caz de prorogare legală de competență, care se invocă pe calea unei excepții procesuale, ceea ce îi conferă un profil juridic specific. Cât privește calificarea încheierii prin care instanța dispune conexarea ca fiind una preparatorie, este de observat că însăși lucrarea evocată în susținerea contestațiilor menționează la p. 361 că încheierea are un caracter interlocutoriu, aspect de natură să clarifice opinia autorilor menționați asupra naturii încheierii prin care instanța dispune conexarea.

Cu privire la întrebarea nr. 40 G4 (1 contestație)

Prin contestația s-a solicitat acceptarea ca fiind corect și a răspunsului de la lit. c), în sensul căruia cererea reconvențională nu ar putea fi primită dacă pârâtul nu depune întâmpinare, în cazurile în care întâmpinarea este obligatorie.

În susținere s-a invocat o lucrare (G. Boroș, M. Stancu, Fișe de procedură civilă, ed. Hamangiu) care nu se află printre cele indicate în bibliografia pentru licență și care ar valida doctrinar răspunsul apreciat ca fiind corect de către contestator.

Contestația este neîntemeiată. Art. 209 alin. (4) C. proc. civ., cu referire la obligația depunerii cererii reconvenționale odată cu întâmpinarea, nu are altă menire decât aceea de a fixa reperul temporal în care poate fi depusă cererea reconvențională, neavând semnificația faptului că pentru promovarea cererii reconvenționale este necesară depunerea întâmpinării. De altfel, chiar același articol permite formularea cererii reconvenționale atunci când întâmpinarea nu este obligatorie, existând deci premisele ca aceasta din urmă să nu mai fie formulată. Se impune și mențiunea că nu există niciun motiv care să justifice condiționarea formulării cererii reconvenționale de aceea a depunerii întâmpinării, fiind foarte posibil ca pârâtul să nu aibă niciun interes în formularea întâmpinării (fiind de acord cu cererea principală), dar să aibă interesul formulării unei cereri reconvenționale.

Dincolo de faptul că lucrarea menționată în susținerea contestației nu face parte din bibliografia indicată, opinia conform căreia cererea reconvențională nu ar putea fi formulată decât în condițiile depunerii întâmpinării se privește a fi una izolată, astfel că nu poate constitui un temei suficient pentru modificarea răspunsului la întrebarea formulată.

Cu privire la întrebarea nr. 47 G3 (1 contestație).

Prin contestația formulată s-a menționat faptul că varianta a) este cea corectă întrucât, în opinia contestatorului, întrebarea s-ar referi exclusiv la termenul de apel de drept comun și nu și la celelalte termene de apel prevăzute în codul de procedură civilă. De asemenea, se consideră că varianta b) de răspuns nu este corectă, întrucât există și cazuri în care comunicarea hotărârii este înlocuită cu un act echivalent.

Contestația este neîntemeiată. Întrebarea este formulată în mod clar ("Termenul de apel:..") rezultând fără dubiu că nu are în vedere exclusiv termenul de apel de drept comun, ci toate termenele de apel prevăzute în codul de procedură civilă, motiv pentru care varianta a) de răspuns nu este corectă, atât timp cât nu toate termenele de apel au întotdeauna o durată de 30 de zile. În ceea ce privește răspunsul de lit b), considerat ca fiind corect în baremul afișat, acesta nu are un conținut restrictiv, enunțând data de la care curge, de regula, termenul de apel, de la data comunicării hotărârii, fără să excludă ca acesta să curgă și de la o altă dată.

Cu privire la întrebarea nr. 35 G3 și nr. 35 G5 (2 contestații).

Prin contestațiile formulate s-a solicitat validarea ca fiind corect și a răspunsului de la lit. c).

În susținerea contestațiilor, s-a menționat că modificarea cererii de chemare în judecată poate fi formulată și verbal, soluție care decurge din art. 204 alin. (2) C. proc. civ. De asemenea, s-a menționat că punctul de vedere avansat este confirmat și doctrinar, fiind menționată lucrarea: G. Boroș, Fișe de Procedură civilă, vol. II, Ed. CH. Beck, 2020, p. 414.

Contestația este întemeiată.

Deși conținutul art. 204 alin. (2) C. proc. civ. nu excelează prin acuratețe, rezultă din cuprinsul acestuia că și cererea la care acest text legal se referă are un caracter modificator și, spre deosebire de cea prevăzută în alin. (1) al aceleiași dispoziții legale, o atare cerere poate fi formulată și verbal.

În același timp, și răspunsul de la lit. b) este corect, acesta găsimu-și susținerea în cuprinsul art. 204 alin. (1) C. proc. civ.

În această situație, întrebarea contestată conține două răspunsuri corecte, ceea ce contravine art. 25 alin. (1) din Regulamentului privind organizarea și desfășurarea examenului de finalizare a studiilor universitare de licență pentru anul universitar 2024-2025, conform căruia doar un răspuns poate fi corect.

În raport de toate cele arătate, Comisia va admite contestațiile formulate privitoare la aceasta întrebare și, constatând că întrebarea în întregul ei nu corespunde exigențelor textului din Regulament anterior menționat, o va anula și se va acorda punctajul aferent acesteia tuturor candidaților.

Cu privire la întrebarea nr. 62 G6 (1 contestație).

Prin contestația formulată s-a invocat faptul că varianta a) nu redă complet conținutul legal al infracțiunii, spre deosebire de variantele b) și c) care sunt formulate complet, cu toate elementele constitutive specifice infracțiunilor indicate. Contestatorul apreciază că formularea de la varianta a) este trunchiată și nu poate constitui o redare fidelă a elementului material al infracțiunii de luare de mită.

Contestația este neîntemeiată. Varianta menționată în barem este corectă raportat la cerința formulată. Nu are nicio relevanță că răspunsul nu preia în totalitate norma legală atât timp cât nu pot fi identificate situații indicate în cuprinsul acestuia care să nu întrunească elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită.

